

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Borowczak

Protokolant: sędzia przewodniczący

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Bogusława Tupaj

po rozpoznaniu w sprawie K. D.

wniosku skazanego

o wydanie wyroku łącznego

postanawia:

1. na podstawie art. 572 k.p.k. umorzyć postępowanie co do objęcia wyrokiem łącznym kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 20 kwietnia 2009 r., sygn. akt III K 546/08,
2. na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. uznać się niewłaściwym do rozpoznania sprawy w zakresie wyroków Sądu Rejonowego w Obornikach z dnia 26 listopada 2015 r., sygn. akt II K 394/15 i z dnia 10 maja 2016 r., sygn. akt II K 504/15, i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu w Obornikach jako sądowi właściwemu,
3. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Skazany K. D. wniósł o wydanie wyroku łącznego. Z treści jego wniosku wynika, że domaga się on objęcia wyrokiem łącznym kar orzeczonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Obornikach w sprawie II K 504/15 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Obornikach w sprawie II K 394/15.

Sąd zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że w niniejszej sprawie znajdują zastosowanie przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. Zgodnie bowiem z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. Poz. 396) przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym tą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Ocena czy zachodzi taka potrzeba dokonywana jest zaś według znowelizowanych przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego.

W myśl obecnie obowiązującego art. 85 § 1 k.k. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Przepis art. 85 § 2 k.k. stanowi zaś, że podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

Jednym z warunków orzeczenia kary łącznej jest więc to, by kary obejmowane karą łączną podlegały wykonaniu, a więc nie były już w całości wykonane (w niniejszej sprawie wykluczono zastrzeżenie dotyczące art. 89 k.k., ponieważ w przypadku K. D. nie mamy już do czynienia z karami z warunkowym zawieszeniem ich wykonania).

W niniejszej sprawie wobec K. D. zapadło dwadzieścia wyroków wskazanych w jego karcie karnej (k. 38-40), w tym także wyrok łączny Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 20 kwietnia 2009 r., sygn. akt III K 546/08, obejmujący m.in. wyroki: Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu w sprawie III K 252/92 i Sądu Rejonowego w Szamotułach – Roki Sądowe w Obornikach w sprawie K 59/94. Ponadto K. D. został też skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Obornikach z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie II K 394/15 i wyrokiem Sądu Rejonowego w Obornikach z dnia 10 maja 2016 r. w sprawie II K 504/15, które uprawomocniły się, odpowiednio, w dniu 28 stycznia 2016 r. i w dniu 17 maja 2016 r., a więc w każdym przypadku po wejściu w życie wskazanej wyżej ustawy z dnia 20 lutego 2015 r.

Zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby, którą prawomocnie skazano lub wobec której orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący lub łączny w pierwszej instancji, orzekający kary podlegające łączeniu. Stosownie zaś do § 2 tego artykułu jeżeli w pierwszej instancji orzekały sądy różnego rzędu, wyrok łączny wydaje sąd wyższego rzędu.

Rozważając ewentualną możliwość objęcia nowym wyrokiem łącznym kar łącznych 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 20 kwietnia 2009 r., sygn. akt III K 546/08 należało stwierdzić, że kary te zostały już w całości wykonane (k.30).

W tej sytuacji, ponieważ zgodnie z art. 85 § 2 k.k. podstawą orzeczenia kary łącznej są kary podlegające wykonaniu, a kary pozbawienia wolności wymierzone wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 20 kwietnia 2009 r., sygn. akt III K 546/08 nie podlegają już wykonaniu, to tym samym nie ma podstaw do objęcia tych kar wyrokiem łącznym. Dlatego właśnie Sąd orzekł, jak w punkcie 1. części rozstrzygającej.

Sąd w pełni zgadza się przy tym z panującym w orzecznictwie poglądem, wedle którego trzeba przyjąć, że każdy sąd rozpoznający sprawę o wydanie wyroku łącznego zobowiązany jest, na podstawie art. 572 k.p.k., do umorzenia postępowania zawsze wówczas i w takim zakresie, w jakim stwierdzi brak warunków do wydania wyroku łącznego. Jeżeli to sąd wyższego rzędu stwierdzi brak warunków do „połączenia” wyroku tego sądu z wyrokami sądów niższego rzędu, to ocena właściwości rzeczowej do dalszego prowadzenia sprawy o wydanie wyroku łącznego uzależniona będzie od etapu rozpoznania sprawy. Jeśli nastąpi to w toku przygotowania do rozprawy, znajdzie zastosowanie art. 35 § 1 k.p.k., przy czym postanowienie o przekazaniu sprawy innemu sądowi, poprzedzone być musi orzeczeniem o stosownym umorzeniu postępowania o wydanie wyroku łącznego (choćby miało to nastąpić w jednym postanowieniu). Postanowienie o przekazaniu sprawy sądowi niższego rzędu, w omawianym układzie procesowym, jest wszak wyłącznie następstwem uznania, że wyrok sądu wyższego rzędu nie spełnia warunków do objęcia go wyrokiem łącznym z wyrokami sądów niższego rzędu, a procesowym tego wyrazem jest umorzenie postępowania w tym zakresie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., sygn. akt I KZP 32/06, LEX nr 214181, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2011 r., sygn. akt II KK 312/10, LEX nr 785900). Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, toteż Sąd uznał, że nie jest właściwy do rozpoznania sprawy w przedmiocie wydania wyroku łącznego obejmującego kary orzeczone późniejszymi wyrokami sądów rejonowych, co do których mogą zachodzić warunki do wydania takiego wyroku.

Z uwagi na powyższe, Sąd postanowił umorzyć postępowanie w zakresie wskazanym w punkcie 1. części rozstrzygającej, a w zakresie wyroków Sądu Rejonowego w Obornikach z dnia 26 listopada 2015 r., sygn. akt II K 394/15 i z dnia 10 maja 2016 r., sygn. akt II K 504/15, co do których mogą istnieć podstawy do wydania wyroku łącznego, przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu w Obornikach jako właściwemu do jej rozpoznania. To właśnie ten sąd jest sądem, który wydał ostatni wyrok skazujący w pierwszej instancji, orzekający kary podlegające łączeniu, w rozumieniu art. 569 § 1 k.p.k. (pkt 2. części rozstrzygającej).

O kosztach postępowania orzeczono, jak w punkcie 3. części rozstrzygającej.

SSO Tomasz Borowczak